

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom
četvrtkom od 18 do 19 sati

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. X Broj 35 (468), 19. srpnja 2020.

KRALJICA

XVI nedjelja kroz godinu

Božje kraljevstvo je među nama

*Kad se ljudi vole. Kad se ljudi uzajamno usrećuju.
Kad ljudi jedni drugima prilaze i pružaju si ruke.*

Kad ljudi stvaraju uvjete mira.

Kad ljudi međusobno razgovaraju.

Kad su ljudi veseli i kad se razumiju.

*Kad ljudi jedni drugima prenose radost:
riječju, ljubaznim pogledom razumijevanja.*

*Kad se ljudi zauzimaju u najneznatnijim sitnicama
svakodnevnice za mir, radost, ljubav, sklad
raspoloženje, čovječnost - uopće za ljudе.
Tada je uvijek Božje kraljevstvo među nama.*

Tada uvijek.

I. čitanje (Mudr 12, 13. 16-19), II. čitanje (Rim 8, 26-27)
Evanđelje po Mateju (Mt 13, 24-43)

Dobro i zlo u vremenu jedno uz drugo

Ove nedjelje Evanđelje po Mateju stavlja pred nas prispodobe koje slikovito tumače Božje kraljevstvo. Tu je riječ o ljulju (kukolju) i pšenici, gorušičnom zrnu i kvascu. Na zamolbu apostola i sam Isus je usredotočio pozornost posijanom ljulju (kukolju) i pšenici, pa učinimo to i mi. Isus je rekao da je sijač dobroga sjemena On, a njiva svijet, te da su dobro sjeme sinovi Kraljevstva, a ljulj (kukolj) sinovi Zloga. Zlo sjeme je posijao neprijatelj čovjeka – đavao. Žetva je svršetak svijeta, a žeteoci će biti anđeli koji će na njegovu zapovijed razdvojiti pravednike od zavodnika. Pravednici će biti nagrađeni, a zli kažnjeni. I tako će se izvršiti konačna pravda. Iz takvoga Isusova tumačenja biva jasno kako on ne želi da se između dobrih i zlih ljudi zametne rat. Odgađajući razdvajanje Isus zapravo poziva na strpljenje, jer u svakom čovjeku može biti posijano dobro i loše sjemenje pa treba vremena da ono zlo bude nadvladano s dobrim. Kroz povijest se na to zaboravljalo. I u povijesti Crkve bilo je pojedinaca koji su iz društva, i uz pomoć svjetovne vlasti, nasilno pokušavali iščupati ljuljzlo. Dovoljno je prisjetiti se samo inkvizicije i vjerskih ratova. Budući da Bog u vremenu pripušta mješavinu dobra i zla, onda je to zato da se zli poprave, a dobri da još više rastu u dobroti.

Fr. Ivo Martinić, "BOG GOVORI LJUDSKI"

Povratak zajedništvu slavlja

Kršćanska je liturgija čin zajednice, Crkve. U njezinu zajedništvu susrećem druge s kojima, po zajedničkom slavljenju, bivam dionik Božje slave. U liturgiji nisam utopljen u mnoštvo, nego sam dio eklezijalnoga »mi«, postajući sa svima »jedan u Kristu«. U intimi i blizini zajednice, Crkve, na nov način pronalazim sebe kao biće odnosa. Liturgija nudi ljepotu zajedništva, ali i zahtijeva umijeće uranjanja u dubine osobne vjere.

Vrijeme koje jeiza nas, u kojem nismo imali mogućnosti slaviti euharistiju u okupljenosti i zajedništvu Božjega naroda, dalo nam je iznova spoznati da kršćanstvo nije religija osamljenosti i da njegovo bogoslužje nije svedivo na osobnu molitvu i razmatranje. Vjera je više od umnoga pristajanja uz riječ Božje objave, a slavlje vjere traži zajedništvo u kojem se radosno dijeli ljepota Božjega dara.

Obradovani smo povratkom u zajednicu koja isповijeda i slavi otajstva vjere. Taj je povratak, koliko god bio priželjkivan, ipak zahtjevniji nego što smo zamišljali. Zamjećujemo da je strah od zaraze unio nepovjerenje prema drugima i nametnuo neke nove oblike zajedništva koje se pokušava graditi održavajući udaljenost i niječući blizinu i dodir. Istinski povratak u zajedništvo slavlja još se nije zbio. Još smo uvijek »okupljeni samci«, pojedinci koji se nalaze na istome mjestu, zahvaćeni istim duhovnim potrebama, ali nespremni »u intimi Crkve« dijeliti dar koji nam Gospodin daruje. Da bismo iskusili ljepotu dara, uvijek je potreban drugi, ljepota odnosa s drugima. Otkrivajući u sebi potrebu za Darom koji nam se u liturgiji daruje, otkrivamo koliko on zahvaća tijelo, odnose, zajedništva, životne brige, život u cjelini. Nije moguće istinski slaviti ako preobrazbenoj snazi slavlja pokušavamo izručiti sebe, ali ne i naše zajedništvo i naše odnose. Takvo 'slavlje' proturječilo bi samomu sebi jer bi njegovalo našu sebičnost umjesto da nas otvara zajedništvu s drugima.

U ovim novim kušnjama, koje osjećajima straha i nepovjerenja pogadaju naše zajedništvo, ipak prepoznajemo milosnost trenutka koji nam na životan način daje spoznati da je za ljepotu slavlja vjere potrebno zajedništvo i da otajstvo dotiče naše tijelo i naše odnose – ne samo ozdravljajući ih, nego preobražavajući ih darom božanskoga života. Bog na taj način, u nama i po nama, uspostavlja svoje kraljevstvo – novi svijet.